

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **nejvyšší státní zástupce**
sídlem Jezuitská 4, Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

za účasti: **SOLAR 6, s.r.o.**
sídlem Počernická 96, Praha 10
zastoupen Mgr. Tomášem Matějovským, advokátem
sídlem Poříčí 3a, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU,

takto:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2010, č.j. 12488-8/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017227 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (22.12.2010) na dobu 25 let.
2. Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 24.9.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny od 22.12.2010 na dobu 25 let. Rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 3,990 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Kojetín“, k. ú. Kojetín, obec Kojetín, a dále zde byly uvedeny konkrétní pozemky (dále jen „FVE“).
3. Žalobce se nyní domáhá zrušení tohoto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

4. Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).
5. Žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení předložila se žádostí seznam provozoven, podle něhož činil celkový instalovaný výkon 10,867 MW a provozovna se nachází v k.ú. Kojetín na pozemcích „parc. č. viz LV 4392 a 4395“. Podle žalobce pak není zřejmé, jak žalovaný dospěl v rozhodnutí k celkovému instalovanému výkonu 3,990 MW. Nesrovnalosti shledává žalobce i ve vymezení provozovny, neboť se rozcházejí údaje obsažené v rozhodnutí o udělení licence, ve výpisu z katastru nemovitostí pro LV č. 4392 a 4395, zákresy elektrárny i rozhodnutí Městského úřadu v Kojetíně ze dne 3.11.2010, č.j. MK 10389/2010-VŽPD/Bo, kterým byl povolen zkušební provoz.
6. Žalovaný se však těmito rozpory nezabýval a neodstranil je. Upravil-li si žádost podle sebe, pochybil. Podle žalobce měl provést ohledání provozovny tím spíše, pokud žádost vykazovala nedostatky.
7. Podle žalobce také revizní technik ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení č. 10/1/16 provedené ve dnech 20. - 25.10.2010 kvalifikoval venkovní prostory jako zvlášť

nebezpečné. Osoba zúčastněná na řízení však nedoložila stanovisko Technické inspekce České republiky.

8. Navíc se revizní zpráva podle žalobce vztahovala jen k některým NN instalacím. Nevztahovala se na NN instalace od měničů dále a na VN instalace (zejména na trafostanici a VN přípojku). Podle žalobce byla také předmětem revizní zprávy pouze DC část a nikoli AC část elektrárny (tedy měniče, rozvodné AC skříně a kabelové trasy AC). Žalobce v replice ze dne 13.5.2014 rovněž poukázal na to, že revizní technik prováděl prohlídku elektrárny ve dnech 20.-25.10.2010, přičemž podle stavebního deníku po tomto datu výstavba elektrárny pokračovala (montovaly se panely a solární kabeláž).
9. Za této situace nemohl žalovaný uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů podle § 5 odst. 3 energetického zákona k zajištění licencované činnosti. Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky.
10. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu. V průběhu řízení svůj postoj změnil a navrhl rozhodnutí zrušit.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

12. Osoba zúčastněná na řízení ve svých obsáhlých vyjádřeních zpochybňuje existenci závažného veřejného zájmu a žalobu pokládá za nedůvodnou. Podrobně se vyjadřuje k jednotlivým žalobním bodům a vznáší argumentaci k jejich nedůvodnosti. Poukazuje mj. na to, že původně v žádosti uváděný instalovaný výkon výroby 10,867 MW byl změněn doplněním žádosti ze dne 29.11.2010 na výkon 3,989 MW. Tomu odpovídá jak revizní zpráva, tak rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že jí předložená revizní zpráva prokazuje splnění technických předpokladů, neboť se vztahuje ke konstrukční i výrobní NN části. Revizní zpráva k VN části předkládána být nemusí. Podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 15.7.2014 byla revize vykonána později než 20.-25.10.2010. To dovozuje ze skutečnosti, že revizní technik uložil odstranit nedostatky, které byly odstranitelné v řádu hodin, až do 30.11.2010, a také z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28.11.2010. Následující den (29.11.2010) pak zaslala revizní zprávu žalovanému v rámci doplnění žádosti. Datum provedení revize obsažené v revizní zprávě považuje za chybu v uvedení měsíce. Osoba na řízení zúčastněná poukázala též na to, že byla v dobré víře ve správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.
13. Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

V. Posouzení věci

14. Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.
15. Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 16.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 22.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

V.a Aktivní legitimace

16. Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...*může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...*“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).
17. Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

V.b Obecné otázky řízení

18. Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případech řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě

tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

19. Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.
20. Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí

bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

21. Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „ověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.
22. Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.
23. Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence, a na základě provedených důkazů.
24. Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.8.2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky

pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva... Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...". To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

V.c Předchozí řízení

25. Zdejší soud již o žalobě rozhodoval. A to nikoli jen jednou. Nejprve napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24.9.2015, čj. 62 A 114/2013-366, zrušil, neboť dospěl k závěru, že v době provedení revize (20.-25.10.2010) nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva tak není dostatečným podkladem, který by prokazoval splnění technických předpokladů. Osoba na řízení zúčastněná tedy neprokázala splnění technických předpokladů, neboť nepředložila před vydáním licence řádnou revizní zprávu na celé zařízení. Licence tak byla udělena v rozporu se zákonem.
26. Tento závěr dovodil zdejší soud ze stavebního deníku stavby FVE Kojetín, který předložil žalobce, z něhož vyplynulo, že „montáž panelů a kabeláže probíhala po datu, který je v revizní zprávě uveden jako termín provedení revize, a to v takovém rozsahu, že se nemohlo jednat o opravy či úpravy poškozených panelů. Žádnou rozsáhlou reklamaci či výměnu přitom osoba na řízení zúčastněná netvrdí ani nedokládá. Současně se nejednalo ani o přípravu dalšího rozšíření elektrárny nad rámec udělení licence, jak namítá osoba na řízení zúčastněná, neboť stavební deník hovoří mj. o pracích na SATCON 14 a 15, k nimž se také předmětná revizní zpráva vztahuje“.
27. Zdejší soud se přitom neztotožnil s osobou na řízení zúčastněnou v tom, že by datum revize (20.-25.10.2010) bylo v revizní zprávě uvedeno nesprávně. Zdejší soud v rozsudku ze dne 24.9.2015 uvedl, že „předně tuto skutečnost uvedla osoba na řízení zúčastněná až ve vyjádření ze dne 15.7.2014, přičemž v předchozím vyjádření ze dne 2.4.2014 v reakci na chybu v psaní v žalobě (žalobce na jednom místě žaloby nesprávně uvedl, že revize byla provedena 20.-25.12.2010) uvedla, že revizní zpráva byla vyhotovena ve dnech 20.-25.10.2010. Dovozuje-li osoba na řízení zúčastněná chybu v měsíci provedení revize z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28.11.2010, nejedná se o skutečnost, která by údajnou chybu v psaní mohla potvrdit. Revizní zpráva byla tohoto dne osobě na řízení zúčastněné zaslána zhotovitelem. To však neznamená, že ji zhotovitel neměl k dispozici dříve, a už vůbec to neznamená, že byla revize vykonána 20.-25.11.2010 (tedy od soboty do čtvrtka). Rovněž skutečnost, že revizní technik stanovil lhůtu pro odstranění závad do 30.11.2010, nijak nepotvrzuje údajnou chybu v psaní. Spíše naopak. Byla-li by revize skutečně vykonána 20.-25.11.2010, je zřejmé, že by revizní zpráva mohla být zpracována až po vykonání revize, tj. nejdříve 25.11.2010. I kdyby téhož dne, resp. v noci byla předložena zhotoviteli (což však není pravděpodobné), měl by zhotovitel k odstranění závad toliko 5 dní (přičemž by do této lhůty spadl víkend). Byť by se jednalo o závady odstranitelné v řádu hodin, jak tvrdí osoba na řízení zúčastněná, je pravděpodobné, že by revizní technik na jejich odstranění poskytl zhotoviteli lhůtu delší (v řádu týdnů). Tím spíše pokud ve skutečnosti netrpěla elektrárna toliko dvěma okruhy závad, ale pěti, jak vyplynulo z vyhotovení revizní zprávy, které bylo obsaženo ve spisu stavebního úřadu“.
28. Zdejší soud tedy v rozsudku ze dne 24.9.2015 uzavřel, že „nebylo zpochybněno, že revize byla provedena ve dnech 20.-25.10.2010 (od pondělí do soboty), jak je uvedeno v revizní zprávě. Současně z provedeného dokazování vyplynulo, že v době provedení revize nebyla elektrárna ještě dokončena. To plyne jednoznačně ze stavebního deníku (jehož správnost a pravost nikdo

nezpochybnil), podle něhož se po provedení revize montovaly a zapojovaly panely (více než 3500 ks) i kabely do stringů. Skutečnost, že v době provedení revize nebyly namontovány veškeré panely, ostatně plyne i z revizní zprávy, která se vůbec k množství, typu a výkonu jednotlivých namontovaných panelů nevyjadřuje a nemohla tedy fakticky stav revidovaného zařízení dokládat.

29. Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani čestné prohlášení revizního technika, které předložila osoba na řízení zúčastněná. Tímto prohlášením soud nedokazoval pro jeho nadbytečnost. Soud je totiž toho názoru, že pokud by elektrárna byla v době provádění revize dokončená a osazena panely, nepochybně by revizní technik ve zprávě tuto skutečnost zmínil, resp. panely popsal. To však neučinil. Rovněž je s podivem, že se revizní technik v tomto prohlášení nijak nevyjádřil k údajnému nesprávnému datu provádění revize, jehož se osoba na řízení zúčastněná tak usilovně dovolává. Argumentace o tom, že revize byla provedena a revizní zpráva byla vytvořena o měsíc později, než je v ní uvedeno, přitom tvoří podstatnou část obrany osoby na řízení zúčastněné.
30. Stejně tak soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz fotodokumentací předloženou osobou na řízení zúčastněnou. Z fotografií totiž není zřejmé, kdy byly vyhotoveny, ani co přesně se na nich nachází. Navíc, i kdyby soud přisvědčil argumentaci osoby na řízení zúčastněné, nijak nemohou prokázat bezpečnost elektrárny k datu udělení licence“.
31. Zdejší soud přitom neshledal, že by mohla být osoba na řízení zúčastněná v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, neboť předložila nepravdivé revizní zprávy (revizní zprávy vyhotovené v době, kdy elektrárna nebyla dokončena) a věděla, kdy byla revize vykonána a v jakém stavu v rozhodnou dobu elektrárna byla (tj. že nebyla dokončena). Existenci dobré víry osoby na řízení zúčastněné výrazným způsobem podle zdejšího soudu také vyvracely dvě „verze“ téže revizní zprávy, z nichž jedna byla předkládána v licenčním řízení a jiná v řízení před stavebním úřadem.
32. Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2017, č.j. 5 As 202/2015-196, zrušen. Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že závěry krajského soudu o nedokončenosti elektrárny jsou předčasné. Ve zrušovacím rozsudku zdejší soud zavázal k tomu, aby se zabýval otázkou, z jakého důvodu existují dvě verze revizní zprávy, a posoudil, co znamenají jednotlivé zápisy ve stavebních denících a co lze zahrnout pod pojem „montáž“ či pod jiné pojmy uváděné ve stavebních denících a k jakým pracím docházelo po 25.10.2016, resp. po 25.11.2016. Dále mu uložil, aby vyslechl revizního technika zejména k otázce dokončenosti elektrárny (zda byla osazena panely), k datu provedení revize a k důvodu existence dvou verzí revizní zprávy.
33. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku dále uvedl, že teprve „jestliže bude prokázáno, že revize byla provedena před dokončením elektrárny, bude nutné se dále zabývat tím, zda byla stěžovatelka v dobré víře, že splnila všechny požadavky na udělení licence a předložila všechny potřebné doklady včetně revizní zprávy a ani při patřičné míře obezřetnosti nemohla odhalit případné nedostatky revizní zprávy vzhledem k praxi v druhé polovině roku 2010“. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku odkázal na svůj rozsudek ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015 - 492, kde k otázce dobré víry uvedl: „Obecně lze poznamenat, že kritérium dobré víry sice není zákonem definováno, avšak je trvalou součástí právního řádu (srov. § 2 odst. 3 správního řádu). Dobrá víra, jakožto neurčitý právní pojem, byla popsána v

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, jako nezaviněná nevědomost, jež chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Zda účastníkovi svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových i právních okolnostech; pro její vznik a trvání je podstatná nejen doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti (např. již zmiňovaný rozsudek č.j. 4 As 132/2015 – 102). Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2010, č.j. 7 As 21/2010 - 232). K otázce dobré víry Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.2.2015, č.j. 2 As 241/2014 – 36, který se týkal zrušení rozhodnutí o umístění stavby v přezkumném řízení, konstatoval, že „stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. (...) Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by jakékoliv nedostatky žádosti stavebníka automaticky vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu záměru se zákonnými požadavky jsou ovšem v první řadě zodpovědné správní orgány“. Touto logikou lze pohlížet i na projednávaný případ, neboť východiska jsou stejná – podobně jako při aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu má být závažnost zjištěných pochybení poměřována vzhledem k ochraně práv nabytých v dobré víře. I zde přitom obdobně platí, že nenabyla-li stěžovatelka práva v dobré víře, může dojít ke zrušení rozhodnutí o udělení licence, i pokud zjištěná pochybení nedosahují vysoké závažnosti (srov. rozsudek ze dne 17.2.2016, č.j. 2 As 277/2015 - 44)“.

34. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uzavřel s tím, že „ačkoli je provedení revize před dokončením fotovoltaické elektrárny závažným pochybením, zdejší soud v citovaném rozsudku konstatoval, že i přes tento nedostatek nelze v určitých případech licenci na výrobu energie ze slunečního záření zrušit s ohledem na dobrou víru žadatele o udělení licence. Za specifické okolnosti svědčící pro upřednostnění dobré víry před zrušením udělené licence zdejší soud v citovaném rozsudku považoval především to, že autorizovaný revizní technik nepostupoval úmyslně a vědomě chybně a stěžovatelka nemohla ani při patřičné míře obezřetnosti odhalit chybu revizního technika v aspektech, na nichž se neshodnou ani renomovaná vědecká pracoviště. Nedostatky provedené revize a revizní zprávy totiž mohou být dány v důsledku nedostatečného či nejednoznačného normativního rámce stanovujícího postup

při revizi a z toho případně plynoucí nesprávné, ale v té době zcela běžné praxe aprobované rovněž žalovaným“.

35. Krajský soud proto o žalobě rozhodoval znovu. Rozsudkem ze dne 16.11.2017, č.j. 62 A 114/2013 – 814, žalobu zamítl. Dospěl sice k závěru, že v době provedení revize nebyla elektrárna dokončena a předložená revizní zpráva M. H. tak není dostatečným podkladem, který by prokazoval splnění technických předpokladů, nicméně dovodil, že se nejedná o takovou vadu, která by mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence. Zdejší soud totiž dospěl k závěru, že osoba na řízení zúčastněná byla v dobré víře, že splnila všechny požadavky na udělení licence. Existenci dobré víry v rozsudku odůvodnil takto: „Zdejší soud vyšel předně z toho, že je to již téměř 7 let od doby, kdy byla osobě na řízení zúčastněné licence udělena. Tuto dobu osoba na řízení zúčastněná na základě této licence podniká. Navíc byla žaloba ve veřejném zájmu podána až těsně před uplynutím tříleté lhůty stanovené s.ř.s. pro její podání.“
36. Soud zohlednil též značný legislativně technický chaos, který v rozhodnou dobu (na konci roku 2010) panoval, a také to, že se odborníci ještě před nedávnem nedokázali shodnout, v jaké fázi dokončenosti FVE bylo lze výchozí revizi uskutečnit, resp. zda bylo lze revidovat elektrárnu, která nebyla osazena všemi panely či nikoli, jak akcentoval Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku. Je tedy možné, že se revizní technik H. v roce 2010 skutečně mohl domnívat, že může revizi provádět na FVE, která není kompletně osazena všemi FVE panely. Nelze tedy vyloučit, že revizní technik v době, kdy revizi prováděl, nepostupoval úmyslně a vědomě chybně. Tím spíše nelze nic v tomto směru dovodit u osoby na řízení zúčastněné, která konstantně tvrdí, že předmětnou revizní zprávu obdržela až dne 28.11.2010, tedy v době, kdy byla elektrárna již téměř dokončena. Podle stavebního deníku se sice ve dnech 29.11.2010 a 30.11.2010 rozvázely a montovaly panely na SATCON 15, nicméně stejně jako revizní technik, mohla být i osoba na řízení zúčastněná v dobré víře, že revizi lze provést i na FVE, která není zcela dokončena. Soud je tedy toho názoru, že ani při patřičné míře obezřetnosti nemohla osoba na řízení zúčastněná v roce 2010 odhalit chybu revizního technika v aspektech, na nichž se ani v roce 2017 neshodnou renomovaná vědecká pracoviště.
37. Pokud žalobce namítá, že osoba na řízení zúčastněná musela mít revizní zprávu k dispozici již dne 3.11.2010, kdy žádala o vydání rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, tak pravdivost tohoto tvrzení ověřit nelze. Jak totiž uvádí sám žalobce, předmětný spis stavebního úřadu se ztratil a nelze tudíž postavit najisto, zda byla revizní zpráva přílohou této žádosti či nikoli.
38. Byť tedy osoba na řízení zúčastněná musela vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizní zprávy elektrárna nachází, nelze s ohledem na shora uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015 - 492), na které odkazoval Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, uzavřít, že nemohla oprávněně předpokládat, že je předmětná revizní zpráva zpracována řádně. Nebylo tedy možné v dané věci aplikovat názor zaujatý v dřívějším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, kde v bodech 173 a 174 uvedl, že je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost; přitom je věcí žadatele, aby si vybral revizního technika, a aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy, ale aby důsledně vyžadoval řádný postup revizního technika. Tento pohled je vyloučen pro zdejší soud závazným právním

názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušovacím rozsudku v nyní posuzované věci.

39. *Rovněž bylo třeba vzít v úvahu způsob, jakým žalovaný v rozhodnou dobu vedl licenční řízení. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2010, č.j. 7 As 21/2010 - 232).*
40. *Soud také zohlednil to, že v polovině prosince 2010 (kdy bylo rozhodnutí o udělení licence vydáno) již byla elektrárna osazena všemi panely, jak potvrzují fotografie předložené žalovanému osobou na řízení zúčastněnou těsně před udělením licence. Při posuzování otázky narušení veřejného pořádku není zcela nepodstatné ani to, že FVE od svého připojení v roce 2011 funguje a disponuje řádnými revizními zprávami.*
41. *Bez významu není ani to, že FVE byla k distribuční soustavě připojena až v roce 2011. Jak uvádí osoba na řízení zúčastněná, nebyl tak důvod se stavbou spěchat, neboť bylo zřejmé, že na výkupní ceny roku 2010 nedosáhne. Toto její tvrzení přitom žalobce nijak nezpochybnil. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že osoba na řízení zúčastněná byla v dobré víře, že předložila řádnou revizní zprávu na DC část FVE. Na existenci dobré víry osoby zúčastněné na řízení přitom neměly vliv ani dvě verze revizní zprávy, neboť obě dvě jsou v zásadním ohledu stejné. Liší se toliko v množství nedodělků, které však na funkci FVE nemají žádný podstatný vliv. Pokud jde o důvod vzniku těchto dvou verzí, tak ten nebyl ani po výsledku revizního technika spolehlivě objasněn. Nelze přitom vyloučit, že jedna z verzí byla skutečně toliko verzí pracovní. Pokud jde o údajně pozměněné rozhodnutí o zkušebním provozu, tak ani to podle názoru zdejšího soudu dobrou vírou osoby na řízení zúčastněné nevyvrací. Nebylo totiž prokázáno, že to byla osoba na řízení zúčastněná, kdo by toto rozhodnutí pozměnil (stojí proti sobě tvrzení osoby na řízení zúčastněné, která uvádí, že druhá verze rozhodnutí byla vydána stavebním úřadem na základě její žádosti o změnu, a tvrzení referentky stavebního úřadu, že druhou verzi rozhodnutí nevydala). Za situace, kdy není k dispozici předmětný spis stavebního úřadu, nelze okolnosti existence těchto dvou verzí objasnit a klást tuto skutečnost k tíži osoby na řízení zúčastněné“.*
42. *Ani tento rozsudek však před Nejvyšším správním soudem neobstál. Tentokrát podal kasační stížnost žalobce a Nejvyšší správní soud mu dal v rozsudku ze dne 20.12.2018, č.j. 5 As 327/2017-70, zapravdu a rozsudek zdejšího soudu ze dne 16.11.2017 zrušil. Nejvyšší správní soud se sice ztotožnil s názorem zdejšího soudu, „že elektrárna v době provedení revize nebyla dokončena, neboť v dané době ještě docházelo k pracím na stavbě FVE Kojetín, a to i k instalaci jednotlivých panelů, přičemž k těmto pracím docházelo ještě v prosinci 2010, tedy v měsíci, kdy byla OZNŘ udělena licence“... a že „revizní zpráva v nyní projednávané věci proto nebyla způsobilým podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence, neboť nedostatečně osvědčuje splnění technických předpokladů elektrárny. OZNŘ proto neprokázala splnění technických předpokladů FVE, jejichž splnění je jednou z podmínek pro udělení licence na výrobu energie“, nicméně nesdílel názor zdejšího soudu ohledně dobré víry osoby na řízení zúčastněné.*
43. *Podle Nejvyššího správního soudu nelze v projednávané věci „zejména přehlédnout, že OZNŘ tvrdila, že v době provedení revize byla FVE dokončena, a to včetně osazení fotovoltaických panelů, což následně tvrdil i revizní technik H. Z provedeného dokazování však vyplynul opak, jak výše rozvedeno. OZNŘ si tedy mohla a měla být při dodržení zásad*

přiměřené obezřetnosti vědoma nepravdivosti revizní zprávy, která neosvědčovala bezpečnost celé elektrárny. OZNŘ ani revizní technik přitom ani netvrdili, že se domnívali, že je možné provést revizi FVE, která není kompletně osazena fotovoltaickými panely. při posouzení existence dobré víry OZNŘ nelze pominout ani to, že existovaly dvě verze revizní zprávy. Ačkoli se jednalo o téměř totožné revizní zprávy, lišily se v počtu závad, které je nutné odstranit. Také skutečnost, že se vyskytly dvě verze rozhodnutí stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu, aniž by k jednomu z rozhodnutí bylo předloženo opravné usnesení, může mít jistě také vliv na existenci dobré víry OZNŘ ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektrické energie. V jednom z těchto rozhodnutí je uvedeno, že [ž]ádost o povolení zkušebního provozu byla podána na stavbu FVE Kojetín s nižším výkonem, než byl povolen ve stavebním povolení. Ve druhém z těchto rozhodnutí o povolení zkušebního provozu je uvedeno, že [ž]ádost o povolení zkušebního provozu byla podána na stavbu FVE 4, 89236 MWp. V témže rozsahu, tzn. na tento nižší výkon, bude po vyhodnocení zkušebního provozu požádáno stavebníkem o vydání kolaudačního souhlasu k trvalému užívání stavby. Tyto skutečnosti mohly podle názoru NSS vzbudit pochybnosti o pravdivosti předkládaných podkladů. Nelze v této souvislosti opomenout ani průběh řízení o žalobě, v němž OZNŘ přizpůsobovala svou argumentaci a tvrzení tomu, co v průběhu řízení vyšlo najevo“.

44. Nejvyšší správní soud také zdůraznil, že „ve zrušujícím rozsudku rozhodně nebyla vyloučena aplikace závěrů obsažených v rozsudku NSS ze dne 17.2.2016, čj. 9 As 256/2015- 229, dle kterého je věcí žadatele o licenci, aby zajistil řádné podklady, jimiž podkládá svou žádost, a aby si vybral revizního technika, nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy a vyžadoval řádný postup revizního technika; druhý senát pouze doplnil posuzování udělování licencí dle energetického zákona. Závěry uvedené v rozsudku devátého senátu NSS jsou tedy i nadále použitelné“.
45. Zdejší soud tedy zákonnost napadeného rozhodnutí posuzoval do třetice. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacích rozsudcích.

V.d neprokázání technických předpokladů

46. Žalobce předně namítal neprokázání technických předpokladů pro udělení licence.
47. Předně namítal, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.
48. Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licenci vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu

elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

49. Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.
50. Podle § 5 odst. 9 energetického zákona podrobnosti o finančních a technických předpokladech a způsobu jejich prokazování stanoví pro jednotlivé druhy licencí prováděcí právní předpis.
51. Podle § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují: a) u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem, b) u dokončených energetických zařízení, u kterých se provádí změna v rozsahu podle stavebního zákona, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem, c) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem, d) u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.
52. Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce

výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

53. V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3.8.2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá.
54. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.
55. Pokud jde o vyjádření Technické inspekce České republiky, které nad rámec správního spisu předložil žalobce, nejde o listinu, z níž by mohlo vyplynout cokoli ke skutkovému stavu; jde o listinu na podporu právního názoru žalobce, která z pohledu zdejšího soudu nemá prakticky žádný význam (nejvýše z ní může plynout zdroj právního názoru žalobce nebo skutečnost, že shodný právní názor se žalobcem má i někdo jiný – v tomto případě orgán veřejné moci).
56. Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.
57. Žalobce dále zpochybňuje revizní zprávu. Předně namítá, že se revizní zpráva netýká celého zařízení, nýbrž jen určité části NN, přičemž VN část předmětem revize nebyla. Byť žalobce při jednání uvedl, že na této námitce netrvá, považuje soud za vhodné se k ní vyjádřit.
58. Pokud jde o požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému, tak ten ze žádného právního předpisu neplyne, nadto nejde ani o požadavek rozumně dovoditelný. Je nepochybné, že smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je doložení toho, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat – v posuzované věci k výrobě elektřiny v její výrobně. Výrobnou elektřiny je podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k takové výrobně elektřiny se tedy pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí (tedy ve skutečnosti přípojkou do stanice vysokého napětí) je přitom podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojníc v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani

jeho součástí; je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Prokazovat splnění technických předpokladů pro přípojku by též nekorespondovalo s tím, že ve vztahu k této přípojce není třeba podle § 4 energetického zákona prokazovat vlastnické ani užívací právo (není-li samotným zařízením využívaným k výrobě elektřiny ani jeho součástí). Nebylo tedy třeba, aby osoba na řízení zúčastnění dokládala revizi pro přípojku (pro VN část).

59. Žalobce však také namítá, že i po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny (k montování panelů a kabeláže) a že se revizní zpráva nevztahovala ke všem NN částem (konkrétně AC část).
60. Pokud jde o první část této námitky (tj. že po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny a revizní zpráva tak není pravdivá), tak tu žalobce skutečně uplatnil v takto konkrétní rovině až v replice podané soudu 13.5.2014, tedy po lhůtě k podání žaloby podle § 72 odst. 2 s.ř.s., která uplynula dne 22.12.2013. Dříve (v žalobě, resp. ve lhůtě pro její podání) to takto výslovně netvrdil. V žalobě však žalobce zmiňoval nesplnění technických předpokladů (str. 5 žaloby) a dokončování stavby elektrárny až během licenčního řízení, přičemž z předkládaných dokladů dovozoval nedokončenost elektrárny (str. 4 žaloby). Takto uplatněná tvrzení jsou podle zdejšího soudu žalobním bodem, v němž je v dostatečné míře konkrétnosti tvrzeno, že elektrárna byla dokončována až během licenčního řízení a žadatel o licenci neprokázal technické předpoklady (tj. nepředložil veškeré podklady, které je k prokázání technických předpokladů třeba předložit – rozhodnutí stavebního úřadu a řádnou revizní zprávu). Jestliže pak v replice žalobce tuto argumentaci doplnil tak, že v době zpracování revizní zprávy (konec října 2010 – tedy v období běžícího licenčního řízení) nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva tedy nemůže prokazovat splnění technických předpokladů, nejedná se o nepřípustné rozšíření žaloby, nýbrž o konkretizaci žalobního bodu, v němž žalobce namítal, že elektrárna byla dokončována během licenčního řízení (to bylo zahájeno doručením žádosti dne 29.9.2010 a ukončeno udělením licence dne 13.12.2010) a žalobce neprokázal technické předpoklady. Právě uvedené ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v prvním zrušovacím rozsudku.
61. Z revizní zprávy (Ev. č. 10/1/16) zpracované M. H. vyplynulo, že revize byla provedena dne 20.-25.10.2010. Revizní zpráva se vztahovala k akci: Fotovoltaická elektrárna Kojetín (3600 MW), část: „FV pole – rozvody DC“. Rozsahem revize je „instalace a zapojení kabeláže DC obvodů na venkovní ploše (svorkové skříně, kabelové trasy, uzemnění a pospojování)“. Dále je zde uveden údaj o výkonu elektrárny: 3,989 MW_p (na straně DC) a 3,600 MW (na straně AC). V části označené jako „popis“ je uvedeno, že „součástí revize jsou svorkové krabice, sdružovací skříně s přepětovou ochranou, rozvaděč s pojistkovými odpínači, napojení střídačů a kabelové rozvody. FVE je vytvořena z panelů ve větvích sdružených do Sub-Combiner Boxů, které jsou připojeny do centrálních střídačů SATCON 500 kW a SATCON 250 kW přes odpojovací skříně s pojistkovými odpínači“. Dále je zde mj. uvedeno, že byla provedena prohlídka a kontrola uložení vodičů mezi stringy FV panelu a Sub-Combiner boxu. V tabulce jsou pak popsány typy a délky kabelů a odkud a kam vedou. V části označené „Kam“ je uvedeno SATCON 14 – 21.
62. Vyhotovení revizní zprávy, které žadatel o licenci předložil v licenčním řízení žalovanému, obsahovalo na závěr popis dvou závad, které měly být odstraněny do 30.11.2010. Na

tomto vyhotovení je v kolonce „investor“ na razítku uvedena obchodní firma osoby na řízení zúčastněné.

63. Vyhotovení revizní zprávy, které bylo předloženo stavebnímu úřadu v rámci kolaudačního řízení, obsahovalo na závěr popis pěti závad, které měly být odstraněny do 30.11.2010. Navíc byly uvedeny body: „3) Provést označení kabelových zíl (70 a 95 mm) podle dokumentace. 4) Dokončit druhý obvod uzemnění u střídačů SATCON. 5) Provést kontrolu izolačního obvodu s nízkým izolačním stavem“. Na tomto vyhotovení je v kolonce „investor“ na razítku uvedena obchodní firma CE Solar s.r.o. (zhotovitel elektrárny).
64. Ze stavebního deníku stavby FVE Kojetín, který předložil žalobce, vyplynulo, že 26.10.2010 probíhala mj. „montáž solárních panelů na SATCON 20“, „montáž pospojování (střídače), zapojování solárních kabelů“. Dne 27.10.2010 probíhala „montáž FVE panelů 640 ks“. Dne 28.10.2010 byl uskutečňován mj. „převoz FV panelů z jižní části a montáž FV panelů (1020 ks)“. Dne 29.10.2010 bylo namontováno 1440 panelů a docházelo k zapojování stringů. Dne 1.11.2010 probíhalo „dokončování montáže FV panelů a zapojování stringů“. K zapojování stringů docházelo i následující dny (2., 3., 4. a 5.11.2010). Dne 6., 7. a 8. 11.2010 probíhala „montáž FV panelů na SATCON č. 14“. Dne 26.11.2010 bylo dovezeno „1512 ks panelů Suntech 275 Wp“. Dne 29.11.2010 proběhl „rozvoz panelů u SATCONU 15“. Dne 30.11.2010 bylo dovezeno 504 „panelů 275 Wp“ a probíhala „montáž panelů na SATCON 15“ a „montáž solárních kabelů na nově zapojených panelech na SATCONU 15“. Tato montáž pokračovala i ve dnech 1., 2., 3. a 6. 12.2010.
65. Z fotodokumentace předložené osobou na řízení zúčastněnou v září 2015 plyne, že se na ní nacházejí části nějaké solární elektrárny (levá, prostřední a pravá), která je osazena panely. V pozadí jsou domy v popředí navinuté dráty. Totožné fotografie jsou obsaženy ve správním spisu a zřejmě tvořily přílohu emailu ze dne 13.12.2010, který zasílala E. F. z Energy 21, a.s. Ing. J. N. Těmto černobílým fotografiím odpovídají fotografie barevné, které osoba na řízení zúčastněná předložila soudu rovněž v září 2015.
66. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 9.2.2017 vyplynulo, že revizní technik H. uvedl, že revizi na předmětné FVE po 25.10.2010 neprováděl.
67. Při výsledku u jednání zdejšího soudu svědek H. uvedl, že se před výsledkem setkal s jednatelem osoby zúčastněné na řízení M. a bavili se o datu provádění revize. Uvedl, že na stavbu FVE jezdil v září, říjnu i listopadu 2010 a průběžně prováděl revizi. Revizní zprávu vydal na konci listopadu. Ke dvěma verzím revizní zprávy opakovaně uváděl, že se nejedná o dvě verze a že „vznikly přeposíláním emailem“. Stavba FVE byla podle jeho názoru v době provádění revize dokončena. Pokud by se tam nenacházely panely, tak by to do zprávy uvedl. Údaje o panelech do zpráv uvádí podle toho, jestli dostane projektovou dokumentaci či nikoli. Vzpomněl si, že se na FVE panely vyměňovaly a opravovaly. K tomu, proč při podání vysvětlení na policii uvedl, že po 25.10.2010 již revizi neprováděl, se nedokázal vyjádřit.
68. Ze zprávy č. 6 technického dozoru stavby FVE Kojetín 4,9 MW ze dne 27.10.2010 plyne, že revize NN byla vykonána ze 100 %.

69. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 8.12.2016 plyne, že M. J. (zaměstnanec CE Solar, s.r.o., který na stavbě FVE v rozhodnou dobu působil jako stavbyvedoucí) uvedl, že po 25.10.2010 na stavbě FVE probíhaly práce na NN části. Rovněž uvedl, že ani 29.11.2010 nebyla celá stavba FVE dokončena. Uvedl mj. také to, že zápisy ve stavebních denících, které mu byly policejním orgánem předloženy, od 9.9.2010 on nepsal, přestože se tam nachází jeho podpisy. Původní stavební deníky však psal i po tomto datu on.
70. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 10.1.2017 vyplynulo, že Ing. J. M., který na stavbě FVE působil jako stavbyvedoucí od přelomu 2010/2011, uvedl, že se některé panely na konstrukce montovaly až za jeho působení.
71. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 10.2.2017 vyplynulo, že I. K., který na stavbě FVE pracoval jako elektromontér, uvedl, že v listopadu a prosinci 2010 se na stavbu přivážely panely, které on montoval.
72. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 24.11.2016 vyplynulo, že M. K., který na stavbě FVE působil jako technický dozor investora v části stavební, uvedl, že v roce 2011 byly všechny panely namontovány, stejně jako měniče a položena kabeláž. V březnu však chyběla ještě nějaká „trafa“. Po stavební stránce byla FVE dokončena v roce 2010.
73. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení dne 1.12.2016 vyplynulo, že M. N., který na stavbě FVE působil jako technický dozor investora pro část elektro, uvedl, že i po datu ukončení revize (tj. po dni 25.10.2010) byly prováděny práce na montáži FV panelů, jejich zapojování do stringů a osazení kiosků.
74. Z úředních záznamů o podaném vysvětlení ve dnech 1.12.2016 a 11.1.2017 vyplynulo, že M. K., který na stavbě FVE působil jako technický dozor investora v části elektro, uvedl, že ke konci roku 2010 na stavbě FVE chyběla část FVE panelů, napojení na měniče, všechny měniče nebyly osazeny.
75. Ze zprávy č. 7 technického dozoru stavby FVE Kojetín 4,9 MW ze dne 10.11.2010 plyne, že na dokončení nově „naprojektovaného výkonu je třeba dodat urychleně panely o 1,5 MW“. Rovněž je zde uvedeno, že probíhá montáž panelů 205 W na zbývající část FVE (k tomu jsou přiloženy fotografie s částečně osazenými konstrukcemi).
76. Soud se předně zabýval tím, kdy byla revize provedena a revizní zpráva vyhotovena, a dospěl k závěru, že tomu bylo v říjnu 2010, jak je v této zprávě také uvedeno.
77. Soud se neztotožnil s osobou na řízení zúčastněnou v tom, že by datum bylo v revizní zprávě uvedeno nesprávně. Předně je třeba uvést, že tuto skutečnost uvedla osoba na řízení zúčastněná až ve vyjádření ze dne 15.7.2014, přičemž v předchozím vyjádření ze dne 2.4.2014 v reakci na chybu v psaní v žalobě (žalobce na jednom místě žaloby nesprávně uvedl, že revize byla provedena 20.-25.12.2010) uvedla, že revizní zpráva byla vyhotovena ve dnech 20.-25.10.2010. Dovozuje-li osoba na řízení zúčastněná chybu v měsíci provedení revize z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28.11.2010, nejedná se o skutečnost, která by údajnou chybu v psaní mohla potvrdit. Revizní zpráva byla tohoto dne osobě na řízení zúčastněné zaslána zhotovitelem. To však neznamená, že ji zhotovitel neměl k dispozici dříve, a už vůbec to neznamená, že byla revize vykonána 20.-25.11.2010 (tedy od soboty do čtvrtka). Rovněž skutečnost, že revizní technik stanovil lhůtu pro odstranění závad do 30.11.2010, nijak nepotvrzuje údajnou chybu v psaní. Spíše naopak. Byla-li by

revize skutečně vykonána 20.-25.11.2010, je zřejmé, že by revizní zpráva mohla být zpracována až po vykonání revize, tj. nejdříve 25.11.2010. I kdyby téhož dne, resp. v noci byla předložena zhotoviteli (což však není pravděpodobné), měl by zhotovitel k odstranění závad toliko 5 dní (příčemž by do této lhůty spadal víkend). Byť by se jednalo o závady odstranitelné v řádu hodin, jak tvrdí osoba na řízení zúčastněná, je pravděpodobné, že by revizní technik na jejich odstranění poskytl zhotoviteli lhůtu delší. Ostatně revizní technik při výsledku uvedl, že standardně poskytuje lhůtu přiměřenou (v řádu týdnů). Uskutečnění revize v říjnu (a vyhotovení revizní zprávy v říjnu) potvrzuje i zpráva č. 6 technického dozoru investora.

78. Soud přitom neuvěřil reviznímu technikovi, který u zdejšího soudu vypověděl, že revizi prováděl i v listopadu 2010. Nevěrohodnost tohoto svědka plyne jednak z toho, že se před svědeckou výpovědí setkal s jednatelem osoby na řízení zúčastněné a probíral s ním právě otázku data uskutečnění revize a zpracování revizní zprávy, a nadto z celkového projevu tohoto svědka, který byl zcela nevyvážený a nepřesvědčivý. Při sdělování určitých informací (týkajících se data provádění předmětné revize a dokončenosti elektrárny) v úvodu výsledku přesvědčivě a sebejistě prezentoval svoje názory (zdejšímu soudu se jevil jako „dobře naučený“) a naopak k otázkám jiným nebyl schopen sdělit nic určitého (např. jak vznikly dvě verze revizní zprávy). To může souviset právě s tím, že se svědek před svým výsledkem sešel s jednatelem osoby na řízení zúčastněné a okolnosti vyhotovování revizní zprávy s ním probíral. Navíc svědek nebyl schopen vůbec vysvětlit, proč v únoru 2017 na policii při podání vysvětlení sdělil pravý opak, než uváděl nyní, tj. že revizi po 25.10.2010 neprováděl. Vzhledem k tomu soud nepovažoval za potřebné vyslýchat osobou na řízení zúčastněnou navrženého svědka A., který měl tato nevěrohodná tvrzení svědka H. potvrdit.
79. Soud tedy má za to, že pokud byla revize vůbec provedena, stalo se tak ve dnech 20.-25.10.2010 (od pondělí do soboty), jak je uvedeno v revizní zprávě, a nikoli 20.-25.11.2010, jak tvrdí osoba zúčastněná na řízení.
80. Dále se soud zabýval tím, v jakém stavu byla FVE v době provedení revize.
81. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v době provedení revize nebyla elektrárna ještě dokončena. To plyne jak ze stavebního deníku, tak z úředních záznamů o podaných vysvětleních i ze zpráv technického dozoru investora.
82. Soud přitom nesouhlasí s osobou zúčastněnou na řízení v tom, že by zápisy ze stavebního deníku neměly být jako důkaz připuštěny, neboť byly pozměněny. Předně se jedná podle osoby na řízení zúčastněné o zápisy za období od 15.11.2010 (za podstatné soud přitom považuje zápisy již po 25.10.2010), navíc není zřejmé, komu by prospělo, aby takto pozměňoval zápisy ve stavebním deníku. Pokud pak stavbyvedoucí J. uvedl, že některé zápisy nejsou psány jeho rukou, neznamená to, že se jedná o zápisy nepravdivé (stavební deník mohl být přepsán). Navíc tentýž stavbyvedoucí uvedl, že ani 29.11.2010 nebyla celá stavba FVE dokončena.
83. I kdyby však byly zápisy ve stavebním deníku zpochybněny, ostatní důkazy (úřední záznamy o podaném vysvětlení M. J., Ing. J. M., I. K., M. K., M. N. a M. K.) a zpráva o

technickém dozoru investora práce na NN části FVE ve značném rozsahu i po 25.10.2010 potvrzují.

84. Podle zdejšího soudu se přitom nejednalo o pouhou výměnu vadných kusů, ale montáž panelů a kabeláže probíhala v takovém rozsahu, že se nemohlo jednat o opravy či úpravy poškozených panelů (více než 3500 kusů panelů, o nichž je psáno ve stavebním deníku, resp. panely o výkonu 1,5 MW, které zmiňuje zpráva technického dozoru ze dne 10.11.2010). Žádnou rozsáhlou reklamaci či výměnu přitom osoba na řízení zúčastněná netvrdí ani nedokládá. Současně se nejednalo ani o přípravu dalšího rozšíření elektrárny nad rámec udělení licence, neboť stavební deník hovoří mj. o pracích na SATCON 14 a 15, k nimž se také předmětná revizní zpráva vztahuje. Montáží panelů je přitom dle názoru zdejšího soudu (podpořeného podaným vysvětlením M. N., který na stavbě FVE působil jako technický dozor investora) umístění panelů na konstrukci, jejich zapojení a následné zapojení panelů do stringů. Zároveň se nemohlo jednat o instalaci panelů k původně zamýšlenému výkonu FVE, neboť zpráva technického dozoru stavby ze dne 10.11.2010, která se vztahuje k již nově naprojektovanému výkonu (4,9 MW), hovoří o tom, že je nezbytné na dokončení „nově naprojektovaného výkonu“ dodat ještě panely o výkonu 1,5 MW.
85. Pokud jde v této souvislosti o dokazování úředními záznamy o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), touto otázkou se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který dovodil jejich přípustnost jako jakýchkoli jiných listinných důkazů. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„podstatou tohoto sporu nadále zůstává posouzení otázky prokázání splnění technických předpokladů k provozování energetického zařízení (tedy nikoli posouzení otázky viny a trestu stěžovatelky č. 2, příp. některých jejích statutárních orgánů nebo zaměstnanců). Za těchto okolností tudíž není důvod uplatnit na proces dokazování v posuzovaném případě analogicky příslušné zásady trestního řízení... pokud může ke zjištění skutkového stavu sloužit jakýkoli důkazní prostředek (samozřejmě s výjimkou těch nezákonně opatřených) v řízení nalézacím (tedy v řízení, v němž soud buď deklaruje, co je právem, nebo konstituuje určitý právní vztah), tím spíše je možno toto pravidlo uplatnit v řízení, jež je svou povahou řízením přezkumným (tedy v řízení, v němž soud toliko přezkoumává případy, které již byly řešeny veřejnou správou, a které jsou pravomocně rozhodnuty, čímž současně plní úlohu následné kontroly veřejnou správou dotčených subjektivních práv fyzických nebo právnických osob...úřední záznam o podaném vysvětlení nelze ve správním soudnictví v žádném případě bez dalšího odmítnout jako nepřípustný důkazní prostředek. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že s takovým důkazním prostředkem by se mělo zacházet „obezřetně“ a informace z něj získané by měly být hodnoceny pečlivě, ve vzájemných souvislostech s ostatními provedenými důkazy a s přihlédnutím k povaze skutečností, jež mají být tímto důkazem objasněny“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 ve věci sp.zn. 4 As 132/2015).
86. Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani čestné prohlášení revizního technika, které předložila osoba na řízení zúčastněná. Tímto prohlášením soud nedokazoval pro jeho nadbytečnost, neboť revizního technika vyslechl jako svědka a shledal ho nedůvěryhodným.

87. Je tedy třeba uzavřít, že prokázat technické předpoklady je žadatel o udělení licence povinen mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Je přitom zřejmé, že se tato revizní zpráva musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, které přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení. Obecně lze tolerovat pouze nedokončení těch částí stavby, které přímo či nepřímo nesouvisí s elektrickou částí fotovoltaické elektrárny, tedy např. osetí ploch, parkové a některé terénní úpravy. V případě fotovoltaických panelů je nutné doložit zapojení všech panelů jak do elektrického obvodu, tak doložit funkčnost ochranného pospojování kovových částí modulů. Bez finálně instalovaných fotovoltaických panelů nelze dokončit část revize týkající se stejnosměrné části fotovoltaické elektrárny.
88. Revizní technik tedy musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Není sice povinen revidovat fotovoltaické panely jako hotové výrobky, ale nepochybně musí kontrolovat příslušná zapojení panelů a též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými.
89. V daném případě však bylo prokázáno, že v době provedení revize nebyla elektrárna dokončena. Předložená revizní zpráva M. H. tak není dostatečným podkladem, který by prokazoval splnění technických předpokladů.
90. Osoba na řízení zúčastněná tedy neprokázala splnění technických předpokladů, neboť nepředložila před vydáním licence řádnou revizní zprávu na celé zařízení. To potvrdil i Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku.
91. Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani revizní zprávy ze dne 21.10.2011 a 25.11.2014, které osoba na řízení zúčastněná předložila. Byť vyhláška č. 426/2005 Sb. požaduje bezpečnost elektrárny prokázat revizní zprávou, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014-186, www.nssoud.cz, připustil, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, „*avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti*“. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že „*není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010*“. Je tedy zřejmé, že bezpečnost elektrárny může prokazovat jak revizní zpráva, tak znalecký posudek, avšak musí být vyhotoveny v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti elektrárny (tj. nejpozději k datu vydání napadeného rozhodnutí). Revizní zprávy z let 2011 a 2014 tedy nemohou bezpečnost elektrárny k datu vydání rozhodnutí o udělení licence prokazovat, neboť byly vyhotoveny později. Tento závěr ostatně rovněž potvrdil Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku.
92. Soud se dále zabýval tím, zda tato vada mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence, a to s ohledem na značný časový odstup, jak zdejší soud zavázal Nejvyšší

správní soud v prvním zrušovacím rozsudku. Zdejší soud tedy vážil, zda je namístě upřednostnit zrušení rozhodnutí o udělení licence před principem ochrany dobré víry a právní jistoty.

93. Na základě druhého zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu však dospěl zdejší soud k závěru, že osoba na řízení zúčastněná v dobré víře nebyla.
94. Osoba na řízení zúčastněná totiž tvrdila, že v době provedení revize byla FVE dokončena, a to včetně osazení fotovoltaických panelů, což následně tvrdil i revizní technik H., avšak z provedeného dokazování vyplynul opak. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku, osoba na řízení zúčastněná „*si tedy mohla a měla být při dodržení zásad přiměřené obezřetnosti vědoma nepravdivosti revizní zprávy, která neosvědčovala bezpečnost celé elektrárny. OZNŘ ani revizní technik přitom ani netvrdili, že se domnívali, že je možné provést revizi FVE, která není kompletně osazena fotovoltaickými panely*“. S ohledem na předložení nepravdivé revizní zprávy (revizní zprávy vyhotovené v době, kdy elektrárna nebyla dokončena) tedy nemohla být osoba na řízení zúčastněná v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, neboť věděla, kdy byla revize vykonána a v jakém stavu v rozhodnou dobu elektrárna byla (tj. že nebyla dokončena).
95. Existenci dobré víry osoby na řízení zúčastněné výrazným způsobem také vyvrací dvě „verze“ téže revizní zprávy, z nichž jedna byla předkládána v licenčním řízení a jiná v řízení před stavebním úřadem. Skutečnost, že na jedné verzi je v kolonce investor uvedena osoba zúčastněná na řízení, zatímco na druhé CE Solar s.r.o. (zhotovitel elektrárny) nepovažuje soud za podstatnou. Byla to totiž osoba na řízení zúčastněná, kdo žalovanému (jako žadatel o licenci) i stavebnímu úřadu (jako stavebník) různé verze revizní zprávy předkládala.
96. Podle Nejvyššího správního soudu „*nelze v této souvislosti opomenout ani průběh řízení o žalobě, v němž OZNŘ přizpůsobovala svou argumentaci a tvrzení tomu, co v průběhu řízení vyšlo najevo*“. Takový přístup o existenci dobré víry rovněž nesvědčí.
97. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu ke zjištění, které vyplynulo ze znaleckého posudku z oboru kriminalistiky, specializace expertiza ručního písma, ze dne 22.11.2017, že podpis M. B. za zhotovitele na protokolu o předání a převzetí díla ze dne 29.11.2010 byl padělán.
98. Jak upozornil Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku, při posuzování dobré víry osoby na řízení zúčastněné nelze v daném případě pominout ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2016, č.j. 9 As 256/2015- 229, dle kterého je věcí žadatele o licenci, aby zajistil řádné podklady, jimiž podkládá svou žádost, a aby si vybral revizního technika, nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy a vyžadoval řádný postup revizního technika. Podle názoru Nejvyššího správního soudu zaujatého v tomto rozsudku je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. V případě právě posuzovaném tedy nelze dobrou víru shledat, neboť osoba na řízení zúčastněná nemohla s ohledem na stav elektrárny (její nedokončenost) důvodně předpokládat, že se jedná o revizní zprávu řádnou, která by se vztahovala k celé elektrárně.
99. Právě uvedené podle zdejšího soudu platí v posuzované věci tím spíše za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení (jako žadatel o licenci) byla personálně propojena se společností CE

Solar s.r.o., která předmětnou elektrárnu stavěla. Společníkem obou společností (osoby na řízení zúčastněné i CE Solar s.r.o.) byla totiž v rozhodnou dobu (rok 2010) společnost ENERGY 21 a.s.

100. Shora uvedené tedy vylučuje, aby osoba zúčastněná na řízení v nyní posuzované věci byla v pozici toho, kdo by „nevěděl a ani nemohl vědět“, že je licence udělena v rozporu s právem a nemůže tak být v dobré víře v zákonnost napadeného rozhodnutí. Nelze tedy chránit její dobrou víru ani právní jistotu.
101. Za této situace nemohla dobrou víru osoby zúčastněné na řízení založit ani doba, která uplynula od vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ani „systémové selhání“ žalovaného, neboť osoba na řízení zúčastněná věděla, že je předkládána revizní zpráva, která byla zpracována v době, kdy elektrárna ještě nebyla dokončena. V kontextu druhého zrušovacího rozsudku je pro existenci dobré víry nepodstatné i to, že elektrárna byla osazena všemi panely těsně před udělením licence, i to, že od svého připojení v roce 2011 funguje a disponuje řádnými revizními zprávami. Bez významu je i to, že FVE byla k distribuční soustavě připojena až v roce 2011, a jak uvádí osoba na řízení zúčastněná, nebyl tak důvod se stavbou spěchat, neboť bylo zřejmé, že na výkupní ceny roku 2010 nedosáhne.
102. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že osoba na řízení zúčastněná nebyla v dobré víře, že předložila řádnou revizní zprávu na DC část FVE.
103. Za situace, kdy soud shledal, že revizní zpráva nebyla způsobilým podkladem pro prokázání technických předpokladů, nebylo již třeba, aby se dále zabýval tím, zda se týkala i AC částí elektrárny či nikoli, zda provozovna byla v rozhodnutí o udělení licence vymezena v souladu se žádostí, ani námitkou, že instalovaný výkon FVE neodpovídal žádosti o udělení licence.

VI. Závěr

104. Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložená revizní zpráva nebyla způsobilou technické předpoklady prokázat. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo možné odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení řádné revizní zprávy) ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Osoba na řízení zúčastněná přitom nebyla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence a nelze tedy postupovat jinak, než rozhodnutí o udělení licence zrušit.
105. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

106. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2014, č.j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

107. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží (a z obsahu spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly); to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.
108. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7.3.2019

David Raus v.r.
předseda senátu

